

ژور اندونه

دويمه شعري ټولگه

محمود (حميدزی)

Ketabton.com

کلونه خندا می پرخوله نه راځي
دېستودفراق ته ټوپان وړی یم
زړه می ددېلر په مینه مست شان ته
هسک ته می اندو دجانان وړی یم
ستورو سه رڼا می وجود وغواړي
تورو ماښامونو ته ځان وړی یم

1 Figure

دکتاب پيژندپاڼه
نوم: ژوراندونه
ليکوال: محمود حميدزی
دخپريدو بڼه: آنلاين
ټايپ او ډيزين: محمود حميدزی
يادونه: ددې کتاب دچاپ حقوق دليکوال سره خوندي دي
دوسمه يادونه: هيڅوک حق نه لري چي ياد شعرونه دموسقى سره
زمزمه کړي.

دليکوال نورخپار سوي کتابون.
۱ په سمندرکي دملغلرولتون: ويښونکي او فکر جوړوونکي مقالې
۲ دالماسوپنډ: دپښتو متلونو دويلو ځايونه او علتونه يې
۳ روڼ سيند لومړۍ شعري ټولگه
۴ په کایناتو کي دقرآنکريم علمي معجزې: ژباړه
همدا کتاب
داريکونيو لويديځي: في سبوک: محمود حميدزی، وټساپ ۰۷۰۴۰۵۶۱۰۹

حمد شریف

ثناء ستاینه دې وي تاته مولا
ماته دي ډېرې خوشحالی راکړي

دروغ وجود یمه خاوند خالقه
هر لېزه کي دي بنادی راکړي

سجده کواي سم بيله عذره خدايه
دهريو لوري دي ډالی راکړي

زما عاجز څخه راضي سي ربه
ماته خوښی دي دنړی راکړي

دپوهې ورکړه خوداستا په لاس ده
په کتابونو دي هستی راکړي

شکر گذرايم حميدزی په هر حال
که دي جونگره يا مانی راکړي

ستا ثنا وایم خالقه
رون لیدونکی دجهان یم

دکوچنی وجود په فکر
هم آندوری دآسمان یم

لوري کندي واره غورم
ژور لیدبان دروان یم

دغناه څخه ډاریزم
بیریدونکی دتوان یم

دخپل کروبخښنه غوړم
که دبد کرو توپان یم

مینه زړه کې می کړي زیاته
زه مین په خپل جانان یم

عبادت می ته قبول کړي
زه غریب یمه ناتوان یم

نیک وگړي راته گران دي
دپښتون قام دکاروان یم

ربه ماته علم راکړي
داسي علم چې لوی کان یم

زما هیواد گل گلزار کړي
زه دگران افغانستان یم

حمیدزی عاجز بنده یم
په سراوېنکولوندگریوان یم

خپل خان
ستا دستایلو سه منکر څنگه سي
دخپل وجود څخه بهر څنگه سي

دسترگو منځ کي درازو کمی دی
پېنمان دهرڅه سه بشر څنگه سي

راندې وگړي دي سپوږمۍ نه ويني
رڼا کي ورک خلک دلمرڅنگه سي

هره زړه ستا صفتونه کوي
دعقل شتون کي بي خبر څنگه سي

درتولو غوره ستا وينا چي لولي
دها وگړي څوک لاستر څنگه سي

که نيغه لار باندي مزل وکړي څوک
هغه خپه به په محشر څنگه سي

حمیدزی بدو څخه کرکه کوم
بدو کي هسک دسړي سر څنگه سي

خبرې يې خوږې دي
دستورو ځلا هيڅ ده دجانان بنکلامې هومره
سپوږمۍ يې په ليدلو پرمابينځ باندي ماتيري
خبرې يې خوږې دي انسان کله په مړيږي
دهريوۀ کلام څخه خوږه يې را اوريري
نړۍ باندي ښايسته ده ونې هم ورته سلام کړي
سپين لمړي احترام کړي په وريځو کي پتيري
پيريانو ته محبوب دئ انسان ولي نه پوهيږي
انسانه ستا لپاره کله لويه ورځ لنديري
قربان مي ټول ژوندون سه دجانان تر قدمو نو
په ښار داوسيدو يې انورونه پاشل کيږي
سلام دحميدي په ډېر درنښت باندي قبول کړه
زما روح ستا دياونو په چينه باندي اوبيږي

غزل

رنگونه قاتلان سول دگلونو بناريي وران کړ
بلبل ليوونی سوی دتالونو بناريي وران کړ

انسان فقيرنشه دئ دخپل ژوند خوندونه اخلي
تېز وخت دئ ياغي سوی دعمرانو بناريي وران کړ

قلم يي دئ پلورلی کاتب توره کرله بڼکلي
دميني عاليم بدسو د عشقونو بناريي وران کړ

خوشبويي پر دماغو دلونکو نه لگيري
ماليار عقل بايللی د عطرونو بناريي وران کړ

دخان سره په جنگ دئ حميدزی خومره بدسوی
بايللی يي خپل هوښ دئ دخيالونو بناريي وران کړ

انتظار

سترگي ستا ليدلو ته تلوار کوي
وخت راباندي څومره انتظار کوي

دروم ستا په لاره بڼايسته ياره
چل مي قدمونه داغيار کوي

راوړه تخيوله دجانان ياد مي
زړه مي دبرياو يو ديدار کوي

زه يې په ياري باندي سرلوري يم
زړمي ديار ياد باندي قرار کوي

مينه يې رڼا شيندي دلمر په شان
عقل يې بنکلا باندي اقرار کوي

زارکړه حميدزي دخپل دلبره څخه
تک مظلوم انسان په نيغه لارکوي

20/8/1398

•

بنکلی جانان

که گلونه وراه بنکلی ته دتولو نه یې بنکلی
دا نړۍ په تا روښانه ځکه تولو یې منلی

تا تیاري کړلې روښانه په هسک لمر یې منوره
ته دواړو رهنمایي په نړۍ ځلیدلې

ستا دیولید وپه هیله یوب آندونوسمندرکي
میننه ستا سره کومه ته یې څومره نازولی

ستوري ډېر دي په آسمان کي خوځلا کي یې توپیر دئ
ستا خو شېبده څومره ډېره ته گلاب یې غوړیدلې

که می هیله ده نودا ده ستا پرلار تل تل غواړم
حمیدزی به هله بناد سي که وي ستا پر لار تللی

لونگ

دژوند دکرانو سـره جنگ بڼه راته بڼکاري
خيالونه چي مي بڼکلي وي لونگ بڼه راته بڼکاري

بريا ته په ورتلو کي گـرنگ به هتمن راسي
هممت چي پياوړی وي هررنگ بڼه راته بڼکاري

دخواسـت دملغلرو سه گـتلي سکاره بڼه دي
دنفس په بڼه کوټلو کي اونگ بڼه راته بڼکاري

پـيـغـور چي دقلم دجوړولو راته راکړي
مات مات قلم مي خوښ دی داسي رنگ بڼه راته بڼکاري

په ظـلـم چي ماني دملغلرو زه پيدا کړم
خاورين کورمي خپل خوښ دی چت يي زنگ بڼه راته بڼکاري

دزړه سـره خـبـري حميدزيه نيغي بڼه وي
خپه چي راسه نور وي زړه مي تنگ بڼه راته بڼکاري

صدقه مي درته خان سه

ستا دنوم په اوريدو زړه په ژراسي
زما روح دې ستا په لاره كي فنا سي

هيڅ وگړی ستا سه هسک نه دي دلبره
ستا خبروته مرغان هم په غوغا سي

هرپاک زړه درته سلام کوي بناغليه
په خبرو معطره دي هو اسي

صدقه درنه قربان بنکلي جانانه
هره تيره دي په ماباندي گوا سي

که بریا غواړم ستا لاره دبرياده
توره شپه ستا په يادوباندي رڼا سي

حميدزی درود سلام درباندي وایم
زما ژوند دي ستا په لارکي فدا سي

زما سردار

ستا دسترگو دېنکلا په نندره يم
ياره زه دې په ليدو باندي نشه يم

صدقه مي درسه داخوري وجود سه
که په تايمه ميین هله زه بڼه يم

ستا خبرې خومره بڼکلي دي دلبره
ستا په زيرو باندي زه پوره ډاډه يم

دگاونو څخه بڼکلي نازوليه
هرگړی دې په يادونو کي غوټه

ستا فراق ز غمل درتول ستونزمن کار دی
ستا سه ليري که سوم زه به لولپه يم

اي جانانه ما دځانه سره بوزه
ستا نه شتون کي به داورايره ايره يم

سلامونه مي قبول کړه زما سرداره
حميدزی درخړو خاورو غوره نه يم

25/5/1399

خیال

والوزم آسمان ته الوتل پیل کړم
خان گورم دهسک خواته ختل پیل کړم

دانړی بد رنگه راته نه ښکاري
ولي دخپل زړه غریب وژل پیل کړم

مینه دلته هر خوا رڼا گاني کړي
خان سره مي بدکړم چي خندل پیل کړم

وگوره دغرونو داعاجز وجود
زه ولي غرور ته نخیدل پیل کړم

مرگ مي درسرو وینو رانږدي دی تل
اخ بد یم گناه ته چي ورتلل پیل کړم

داخبره خان ته ولي نه کوم
کله به دراز سمته مزل پیل کړم

رڼه ته مي مینه زړه کي میشته کړي
هسي چي دزړه مي رغیدل پیل کړم

مینه سوخیدوونکي مي په خواکي ده
یاد چي دښکلا کړم سوخیدل پیل کړم

وغورم دعا وو کي گل رنگ جانان
خورا حمیدزی یاد کي یې ژړل پیل کړم

جانان ته
ستا دمخ دورانگو زور دئ
چي مي زړه كي هر وخت شور دئ

درنه زارمي سه ټول عمر
جنتونو كي دي كور دئ

ستا ويناوي ټولي بڼكلي
پر نړۍ دي علم خور دئ

څوك چي تا باندي مين وي
دهغه زړگي ټكوردئ

حميدزي درته سلام كړم
زما نظر تل ستا په لور دئ
1400ه ش

مناجات

ربه ميني ډک جهان راکړه
موږ ته عذاب څخه امان راکړه

افغانستان دجنگه خلاص کړه نور
وينو سه پاک يې هر مکان راکړه

نور دجنگ جگړو څخه بيزاره يو
غمه څخه خلاص افغانستان راکړه

نور دهر دجنگ لمبوکي اوسيدل گران دي
ژوند ته درنگونو موباران راکړه

مات کړي ها توپک چي پښتان وژني
موږ هريو وگړي عرفان راکړه

تل چي موغمکين زړونه خوشحاله وي
تک پرنيغه لاره دجانان راکړه

دهيواد غم

دخوب كول كول كله ارام راكوي
غم دهيواد راته الهام راكوي

ديتمانو اسويلي اورمه
داژوندون ستړی دی افهام راكوي

وينه زموږ ورته ارزښته نه لري
غليم وژنه دستر قام راكوي

دهره خايه خندا ليري تللي
سلگی ژړاوي هر ماښام راكوي

د ورورو ژلو خومره غټه ډالۍ
د شهيدگل جسد انعام راكوي

راځه چي علم حميدزيه وكړو
د ژوندكولو ته دوام راكوي

نړی

دانړی څومره ښایسته ده!
هره خوايي رنگینه ده!

موږ په ژوند کله پوهیږو؟
په موږ ځکه توره شپه ده!

علم نه کوو بد کاندو،
ځکه دلته لا جگړه ده

دخپلوی څخه منکړیو
زموږ سه تللي کافله ده

زموږ وجود کي رحم نسته
قتل کړي مو ډيوه ده

دنیکونو نومونو نوم بدکړ
اخ تیاره مومیلمنه ده

قلمونه موبد اېسي
خوښه کړي مو وسله ده

دبریاوو څخه تښتو
لویه ماتي زموږ مله ده

بس دی ژوندبه نور شروع کړو
دانړی واړه ښایسته ده

کتابونه به راوځلو
دکتاب مخ آینه ده

علم پوهه به کړو غوره
بي علمي په اورپځه

په یوالي کي موځته،
حمیدزیه زرغونه ده!

جانان ته

ستا دکتلو انتظار کومه
کرکه یوازي داغیار کومه

جانانه ته راته درهرچا تیري
ځکه دپرو زړونو بنکار کومه

ستا دبنکلا څخه مي رنگ اخیستی
دهري کړني دي اظهار کومه

تل دي یادونه اوره ومه په ځان
که مي وس وسي دغه چار کومه

ستا دخبرو څخه خوند اخلمه
ستا یادونه په هر بنار کومه

ستا دجامونو نوش ته تږي خلک
حمیدزی هم ورته تلوار کومه

جانان ته

ستا دېنايست صفت کواى کله سم
خيال کي انځوردي رسمواى کله سم

درته قربان مې هره ساه سه ځله
يوه شېبه دي هيرواى کله سم

جانانه زه دي دديدن تېرى يم
په وينېه دلته دي ليداي کله سم

ستا ديدونو سلسلې پاكي دي
نوم دي دخولي څخه ايستاي کله سم

ستا دخبرو څخه خوند اخلمه
برغ دي جانانه اوريداي کله سم

حميدزى تېرى يم اوبه دي راځړه
ستا دجام تنده ماتواى کله سم

ژوند درازونو پریمان
هره شې به یې ارمان !

که دې نیکې کولې
درڅخه خوښ وي سېحان !

آسمان ژاړکړي هاوخت
چې ظلم کاندې انسان !

بریا تل نه وي واوړه !
ډېر دی اوچت شین آسمان !

خوبونه لوی وینه خو:
تېر راروان دی خزان !

غلونه خوښ کړه حکه:
اغزي تل ډک وي دزيان !

کتاب دهیلو وایه:
غم دي دانن خوره دځان !

دونیا کې ژوند کله سته
دعقبا ژوند نا پایان !

پاکي دمخه مه غواړه!:
پاکي دنفس ټينگ ايمان!

شکرکوه هرگړی
ته بختور دجهان!

حمیدزی لارنه ويني
ځکه ولاړدئ هيران!

رنگونه را اوريزي موږ سپرلي ته انتظاريوو
دښو دپرو مودو سه دجانان دښکلي ښاريوو

که بخت مو رابيدار سو بريالي به سو په ژوندکي
غافل نه يوو مالياره دبديو سه په ډاريوو

تخمونه مو دگلو هر يوئوري ته کرلي
دښو اُميد مو دپردئ ستاجامونو ته خماريوو

مست مست يو دخيالونو په وزرباندي تالپرو
په حسن يي نشه دښکلو مخته په اقرار يوو

روان په نيغه لاره ستا دپلونو نښي گورو
و درمو هغه لورته چي خوبونو کي قرار يوو

راځه چي حميدزیه دجانان خبرې واورو
کلام يي ملغلري زه اوته په څير دتار يوو

هيوادمي

گلونه خزان سوي دسپرلي راتلوته تم دي
ناشکره يوو دژونده دغه شته غمونه کم دي

هيواد سره خيانت کړو دپړديو ډول ته نڅو
بنکلا وي خورا ډېرې زموږ کاته ټوله ناسم دي

اغزي مو دي پاللي دريبلو سه يي تېښتو
غوټی مو ژرولي دميينو زړونه خم دي

مات کړی موقلم دئ کتابونه مو هيرکړي
يا زموږ ماغزه پردي دي يا دوچو وېنو پم دي

راځی چي دنیکيو لاره غوره کړو چي هسک سو
هغه وخت حميدزيه جهانونه دواړه سم دي

خيالونه مي مست سوي ددلبړ خبرې اوري
ياغي دي د وجود سه دپره خبرې اوري

خوبونه مي دژوند سره ملگري هيڅ وخت نه وه
الوتې دي پاس هسک ته ، دسپين لمر خبرې اوري

يادونه دي را اوري زړه مي نه لري سکون
په ژوند کي يم يوازي خورا گران دئ ستا بيلتون

*جانانه يـونـظر دي په ما خوار ولوروه
تل درو مم ستا په لاره دامي ستا سره تړون

د ورځو سه خفه يم
هره خوا بدرنگه ايسي

غمونه راوريږي
دژوند رنگ نه راته بريښي

جانان زما سه ليري
فراق ويني راسه ځيښي

ستانوم چي يادومه
دزړه غوښي مي را ورشي

نړۍ

دېنګلا ډکه ده بلها دا نړۍ
هر سمت يې خوند لري جدا دنړۍ

که دي زړه و غوښتل خوندونه واخله
ډېره بڼګلا لري رښتيا دا نړۍ

دخپل ژوندون هره شېبه دي شماره
واوره بېخي ده بي وفا دا نړۍ

دېدو ليرې اوسه بڼه کوه تل
که بدي نه غواړي رڼا ده نړۍ

بدو کي ژوند که درته بڼه بڼګاره سو
هر شېبه يې ده سزا دنړۍ

دپوهې شتون کي ژوندون غوره دی ډېر
ناپوهو خلکو ته بلا ده نړۍ

که دي خوښۍ غوښتي نړيو کي بس:
دخالق ياد کوه بريا ده نړۍ

دحميدزي هيواد کي سوخي کتاب؟
ځکه موږ واړيوو درشا دنړۍ

درنا لوري ته درومم
دسترگومي پناه يي خو هر وخت دي يادومه
غمونه دي پریمان دي دزړه ويني باندي خورمه
ستا پلونه بنکوم درنا لوري ته درومم
دلبره ستا لپاره پراغزو سفرکومه
بنايست دي دومره لېږ دئ په نړۍ يي بيلگه نسته
په يو خبره ستا جانانه خان اورته سپارمه
ويل دي ټول خواږه دي دخوږو شاتو نه گله
ويناوو ته دي هر وخت د بلې خواب وایمه
په تنده کي چي زه يم هغه وخت دي يوجام راکړه
اوبه خوار حميدزی کړه دکلونو تېري يمه

دوڼيا

دوڼيا څه ده، يو زندان دئ
ټول بنديا پکښي اوسيږي

که څوک بداوکه څوک بڼه کړي
اخر هم سفر پيلیږي

که دوخت درناوی وکړي
ستا مزل آسانه کیږي

دلته هغه خلک گرم دي
چي خبردي نه پوهیږي

د درانده خوبه راکښینه
عمر ورځ په ورځ کمیږي

دنيکی لوري ته سیخ سه
بدي هر لورته نڅیږي

بریا هغه وخت گتای سي
چي جانان درته یادیږي

هیلي لویي دي خبریي
ټولي هیلي نه پوره کیږي

راځه یاد دپاک سبحان کړو
په دي کار انسان هسک کیږي

دتوشیح صنعت

ماځیگر کي بنکلاسته
دژوند پای دانسانانو

حاجتونه څومره ډېر دي
دناشکره جهانيانو

مغروړي نه بنيایي چاته
خاوري وځوړي شاهانو

وزگار دلته انسان نه دی
ملگري کړه دنيکانو

درته ورسه عاجزو
ها چي بد وړي دبدانو

زما هیواد

دمرغانو اوازونه دي بڼایسته دي
زما هیواده ستا سیندونه رنگینه دي

چي پرتا باندي څوک بد وایي جاهل دی
ستا بچي خو سترخالق ته په سجده دي

خیرکه وران او ویجاړکړی یې بدبختو
افغانان دي جوړولو ته شله دي

ته مات نه یې ته پیاوړی یې هیواده
ستا دزیره تنکي گلونه لا تازه دي

جوړول دي پر موږ فرض دي میهنه
په ستریاوو زموږ زلمي اوس اموخته دي

غلیمان دي تار او مارسه گران وطنه
دبښمنان دي هر میدان کي شرمینده دي

لوی هیواد حمیدزی پرتا مین دی
تا چي وران کړي هغه ستاسه بیګانه دي

ستا دسترگو صفت کله څوک کواي سي
زما زړه دي حسن کله هيرواي سي

ستا ديدن خو دنړۍ هره خوبښي ده
ستا لپاره خلگ اور ته غورځيداي سي

څلوريزه

خيالونه مي مست سوي ددلبړ خبرې اوري
ياغي دي د وجود سه دپرهر خبرې اوري

خوبونه مي دژوند سره ملگري هيڅ وخت نه وه
الوتي دي پاس هسک ته ، دسپين لمر خبرې اوري
دغه شته غمونه کم

گلونه خزان سوي دسپرلي راتلوته تم دي
ناشکره يوو دژونده دغه شته غمونه کم دي

هيواد سره خيانت کړو دپړديو ډول ته نڅو
بنکلا وي خورا پېرې زموږ کاته ټوله ناسم دي

اغزي مو دي پاللي دريبلو سه يي تښتو
غوټۍ مو ژړولي دميينو زړونه خم دي

مات کړۍ موقلم دئ کتابونه مو هيرکړي
يا زموږ ماغزه پردي دي يا د وچو وښو پم دي

راځۍ چي دنیکيو لاره غوره کړو چي هسک سو
هغه وخت حميدزيه جهانونه دواړه سم دي

سپرلی

رنگونه را اوریږي موږ سپرلي ته انتظار یوو
دینو ډېرو مودو سه دجانان دینکلي بناریوو

که بخت مو را بیدار سو بریالي به سو په ژوندکي
غافل نه یوو مالیاره دبدیو سه په ډاریوو

تخمونه مو دگلو هریو لوري ته کرلي
دینو اُمید مو ډېردئ ستاجامونو ته خمار یوو

مست مست یو دخیالونو په وزرباندي تالیرو
په ُحسن یې نشه دینکلو مخته په اقرار یوو

روان په نیغه لاره ستا دپلونو نښي گورو
ور درمو هغه لورته چي خوبونو کي قرار یوو

راځه چي حمیدزیه دجانان خبرې واورو
کلام یې ملغلري زه اوته په ځیر د تار یوو

غزل

ستا دمخ دورانگو زور دئ
چي مي زړه كي هروخت شور دئ

درنه زارمي سه ټول عمر
جنتونو كي دي كور دئ

ستا ويناي ټولي بنگلي
پر نړۍ دي علم خور دئ

څوك چي تا باندي مئين وي
دهغه زړگۍ ټكور دئ

حميدزي درته سلام كړم
زما نظر تل ستا په لور دئ
1400ه ش

زما دسترگو تور دئ
دهر زړگی تکور دئ

زما جانان داسي دئ
دهر انسان غمخور دئ

هره وينايي بريا
باندي رنگين هرکور دئ

درتولو بنکلی هغه
پري تول جهان سمسور دئ

څلوريزه

دزړه رازونه دي خوندي وساته
دپروته ستا احساس ارزښت نه لري

ژبه دي گونگه کړه پر بدو ويوو
بدي خبرې دي پايښت نه لري
څلوريزه

ها دستورو خلا ويني
عجبه غوندي بنکاريږي

چي انسان پر نفس غالب سي
بنايسته غوندي بنکاريږي

پند

تريـنه ليري سه هوبنياره
دبدانـو دقطاره

هاچي ظالم کري ناحقه
قبرتنـگ لري زما ياره

چي نيکـيوڅخه تښتي
زړه يې خوښ نه وي دچاره

څوک چي لمونځ نکري بد بخت وي
دورځـو ته وي تياره

چي دزکات دمال باسي
هغه وي په سمه لاره

چي کتاب نه لولي هغه
ټوله ژوند وي ناقـراره

د مظلوم ږغ چي څوک واورې
ها وگـري وي سالاره

حميـدزي باندي ويل وه
هره شپه لري سهاره

څلوريزه

مخ ته دي هنداره ده
نيکه بده چاره ده

غوره کړه نيکي ترينه
لوپه هغه لاره ده

څلوريزه

چي دي علم ته عزت ورکړ ته بناد سوي
چي خبره دي رښتيا وکړل آزاد سوي

تري نه تښته جهل بده دي خرابي ده
دکتاب سه: که سوي ليري ستر فساد سوي

څلوريزه

ستا په سترگو کي خوښي ده
واوره زما ټوله هستي ده !
صدقه مي درته ځان سه
دويار پکه ستا دوستي ده !

جانان ته
دزيو قرار جانانه
بنکلی سرادر جانانه
دلوویو یار جانانه
همیش بهار جانانه
درباندي درود وایمه
دنړی هار جانانه

که ستا په لاره ولاړسم
زه ستا دربناره ولاړسم
په لارخماره ولاړسم
دپر په تلواره ولاړسم
زه بریالی به سمه
درتا سم زار جانانه

تاته سلام کومه
درته کلام کومه
په خان مي پام کومه
زه احترام کومه
کوم اقرار جانانه
دنړی هار جانانه

خدایه هیواد موجور کړي
خدیه بهاند موخوړ کړي
حمیدزی: جار جانانه
بنکلی سرادار جانانه

څلوريزه

يادونه دي را اوري زړه مي نه لري سكون
په ژوند كي يم يوازي خورا گران دئ ستايلتون

*جانانه يونظر دي په ما خوار ولوروه
تل درو مم ستا په لاره دامي ستا سره تړون
ارمان

هيران يم آند كوم په دې خبره
وگړي بد ولي اوځله کوي

دسرو گلونو قاتلان ولي سي
دنيکو کړونو چار به کله کوي

دسرو لمبو دبلولوشوقيان
دهيواد پلور به لا څوځله کوي

زموږ دپاک هيواد سرسخت دوښمنان
دوينو تول په خپله تله کوي

بد دي زموږ په بربادۍ خوبنيږي
گديږي رقص په يوه تله کوي

راسئ چي نور د درانه خوبه ويښ سو
دنفاق ويش زموږ په کمبله کوي

په خپل پتي كي قلمونه کړي
حميدزي داچار بيله چله کوي

ملت مو

وگوره ملت مو دئ په شا روان
نه گوري نړۍ ته په بل خوا روان

هر ورځ په خپلو کي جنگیرو موږ
نه خو په یوه لار یو جدا روان

خدايه ته موپوهه دومره زیاته کړې
جوړ چي خپل هیواد کړو سو رښتیا روان

ته مو په یو تگر راغونډ کړي ټول
داسي چي خوشحال یو په خدا روان

موږ ته دنيکیولاره وښيي
موږ یو لاره ورکي په صحرا روان

نه لرو ښایسته ټول بدرنگ سوي یو
خغلو وتیارو ته بی رڼا روان

ته دحمیدزي هیواد کي جنگ ورکړې
ټول یو دکلو نو په ژړا روان

علم موکم دی
ځلابونه رږوو علم موکم دی
غوتي اورکي سوځوو علم موکم دی

دریاوو څخه تېستو وتیاو ته
څرا غونه مړکوو علم موکم دی

دکتاب پانې مو وشکولي ټولي
قلمونه ماتوو علم موکم دی

دیوبل څخه نفرت کوو دوخته
ددوستی پري شکوو علم موکم دی

ظالمان یوو یوتربله زیانکاران یوو
آبادي رانړوو علم موکم دی

راسی زړونه سره یوکیو کتاب واخلو
شکر نور هرڅه لرو علم موکم دی

حمیدزیه دقلم څوکه پیاوړي
قلم ولي خرڅوو علم موکم دی

سکون ومونده

دژونده ستړی نا قرار ولې يې
ومخته تگ ته په تلوار ولې يې

راسه دهرې شیبې برخه ورکړه
دوخت وپشو کي بي اختيارولي يې

حساب دهرې لهرې هتمن کيږي
ته لا پر لاره داغيار ولې يې

دگل وړمو څخه خوندونه واخله
دبنکلو خلکو سه بيزار ولې يې

وگوره پاک هسک ته خوندونه واخله
دسرو سکروټو په ديدار ولې يې

دژوندسه مه تېننه ژوندون بنکلی دئ
دکړاونو په شمارولي يې

دحميدي سره کتاب ولوله
دناپوهی لورته په لار ولې يې

غزل

دلاري په اوږدو کي گړنگونه هتمن سته
د زړونو په پيړلو کي غمونه هتمن سته

قلم دي نور راواخله دهيواد جوړول پيل کړه
دخړو غرو سرونو کي گلونه هتمن سته

که جنگ کوي په زغرده د غماز ککړی پري کړه
ناحقه که جنگيږي عذابونه هتمن سته

د ژوند څخه دي گټه په هره شېبه اخله
د ژوند هره شېبه کي لغونه هتمن سته

راځه چي د نیکي په لاره خپل منزل ته ولاړسو
تلوار کړه حميدزیه خطرونه هتمن سته

زما وړان کوره
مادي جوړل غوښتل زما وړان کوره
ته رانه ويجاړل کړلي تو پان کوره

ستاساته موږ باند فرض سويه وه
موږ خپل کړي وړان زما جانان کوره

اي هيواده زه دې پوروړی يم
زه دې يم شريک په هر تاوان کوره

وړان يي ويجاړسوی يي زما خوږملکه
داري دي هرلور ته دي ليوان کوره

تا کي دکلونو سه غمونه دي
زغمو يي ناتوانه يوو زما گران کوره

دېر دي په نامه ستا عشقان دلته
مات يي کړل گلونه ستا دځان کوره

ومي بڅښه زه درته خيجه يم
موږ نه کړي سمسو زما وړان وړان کوره

موږ که دپردو دلاسه ځان خلاص کړ
هله به ودان سي ښه ودان کوره

علم اويوالی زما هيله ده
زما حميدزي دغه دی ارمان کوره

هيواد مي

ستا دسيندونو دبنکلا ننداره
لکه دبنکلي مخ ومخته اينه

هيواده تاكي څه کمي دبنکلا
هره لويشت خاور دي دميو پياله

تاكي دکروړو زلمو هسک اندونه
ستا هرخوا ده په گلونو بڼايسته

دتورو غرونو دغرورور پک وجود
په وينو پريول له زلموستا سینه

دزرغونو بنونوستا قربان سم
ستا دتاريخ هريو څپرکي دي بڼه

موږ دي خدمت په رښتيا نه دي کړي
زموږ سه ورکه نيغه لار دخپل وره

موږ ملامت يو ټول په تا هيواده
خپله مو ووژل دپوهي دپوه

حميدزي گرم يمه په تا هيواده
زړه کي مي بله ده داورسره لمبه

ددې هیوادبنکلا ته ته نه گوري څوک
هره خبره یې دجنگ دخلکو

په نه خبره باندي شخړې کوي
دلته هیڅ نه بنکاري سپین رنگ دخلکو

پېر دي داورڅخه هم پېر سوځونکي
سینې لنډي زړونه تنګ دخلکو

کریم سلام الله جل جلاله

ځانه سمندرجورکړه
عقل څخه غرجورکړه

وکړه دگلونو کښت
زروسه تغرجورکړه

والوزه دهسک په لور
خیال ته دي وزرجورکړه

نیغ ولاړسه په حقه لار
خپل مخ څخه لمر جورکړه

مات کړه نفرتونه نور
زړونه په هنرجور کړه

چم دې خپله وژغوره
کلي ته دې ورجورکړه

بديوسه غليم څخه
تل ورته محشر جوړکړه

وران کړه دبيلتون ديوال
لوی تري سپين ډگر جوړکړه

مه مننه دروغ دچا
نيک دې خپل بشر جوړکړه

پير دکتابونو کړه
پوهي سه قمرجوړکړه

ووينه بنکلا هرلور
بنکلی دې نظر جوړکړه

وستايه خالق(ج) دې خپل
ځانته دې کوثرجوړکړه

وايي حميدزی بنکاره
قامه خپل ځيگر جوړکړه

دديدن هيله

مادي دد يـدن هـيله تل کړي ده
دا هـيله زرگي راته بـښوولي ده

ستا سه بـښايسته په دي نړۍ نـسته
ستا هر وينا درتولو بـڼکلي ده

مخ دي دگلـاب څخه رنگين بـڼکاري
ها کوڅه په تاباندي سپيڅلي ده

نه منم غـمازه ستا خبرې زه
ما دخپل جانان بـڼکلا لوستلي ده

حسن يي دتولو څخه بره دئ
هسک ورته لمنه غور ولي ده

وگوره سپوږمۍ په منځ کي درز لري
دي بـڼکلي دگل بـڼکلا ليدلي ده

وايمه سلام په بـښايسته جانان
ما هره خبره يي منلي ده

اي دحميدزي دتخيويال تاله
تا دخپل بريارسي نيولي ده؟

18/4/1399

دجانان بڼکلا

ماته دي بڼکلا پوره څرگنده ده
يار ستا وفا پوره څرگنده ده

څوک ستا دخبر وسه انکارکوي
هرچاته رڼا پوره څرگنده ده

تا موږته ډيوه غوندي احساس راکړ
ستا خوا کي بریا پوره څرگنده ده

ليږي چي سلام په نيموشپوتاته
هغه ته رښتيا پوره څرگنده ده

هغه بريالی چي ستا خبري کړي
ستا هره وينا پوره څرگنده ده

مخ دي دگللاب څخه ډېر بڼکلی دی
مخ کي دي ځلا پوره څرگنده ده

زه حميدزی ستا څخه قربان سمه
ستا مينه دوا پوره څرگنده ده

زموږ هیواد

کښت دگلو مو خزان راتبا کړی
زموږ هیواد دخپل وجوده څخه ستړی

دکلونو څخه اور یی زیرکي بل دی
څو بی رحمو ځناورور دی دارلی

غم ازن یی په لوگيو خوشحالیږي
رقیبانو په هر بند باندي ریښلی

زموږ گناه څه ده ناحق وژل کیږو
زموږ زلمو کفن په سر باندي تړلی

هره خو دښایسته هیواد تباده
غلیماون په مرمیودی ویشتلې

که دنورو څخه بڼه غواړو کارنه کړو
زموږ هیواد به بی ساه پروت وي لکه مړی

راسی نور دخپل هیواد په غم غمجن سو
دقلم په زور بی جوړ کړو نریدلی

حق یی څنگه ور اداکړم نه پوهیږم
حمیدزی دخپل هیواد یم پوروری

ژونده یوه موقه

ژونده یوه موقه دخوشحالی راکړه
یوه شیبه آرام دبد حالی راکړه

مه می زوره دخپل هیواد په غم
زما وگل هیواد ته نور بنادی راکړه

وباسه دزړو سه نفرتو زموږ
ربه اتفاق دورور ولی راکړه

سترگی مو دزړه په لیدو ټکلي کړې
یو دین دگل په زندگی راکړه

نور مو دتقوا په لار بوزي ته
موږ ته لوی اجرone دنیکی راکړه

زړه کي مودردونو ته سکون کښیږده
پوهه علم دوره ته ډالی راکړه

زموږ هیواد دین په شان بنایست لري
بس دسولي ژوند اونیکمرغی راکړه

نه وو حمیدزي سره رنگین غزل
غم وه هیرولو ته لنډی راکړه

پند

ژوندون کي درواو ناروا وو دونيا فرق دی
دښکلو خوښولو کي جلا او بلها فرق دی

ميين په هر چا مه سه ټول وگړي کله بڼه دي
دښو بد و کولو کي رښتيا او آشنا فرق دی

دگل او د اغزي منځ کي دوستي دورايه ښکاري
گرانښت او په پيرو لو کي دسا او طلا فرق دی

ناري خو هرسړی وهي چي ژوند مي درتا زار دی
رښتيا او په درغو کي جدا او صفافرق دی

راځه چي ژوند دنيکو دخپل ځانه څخه را پيل کړو
د ژوند په تېرولو کي دشاه اوگدا فرق دی

غمجن خوهرسړی دخپل آشنا په بيلدو وي
لمبه هر زړگی نه وي دژړا اوخند فرق دی

راگوره حميدزیه دماشوم په شان خوشحال يم
دنورو زړه ازارمه کړه همدا زما اوستا فرق دی

مناجات

ربه ميني ډک جهان راکړه
موږ ته عذاب څخه امان راکړه

افغانستان دجنگه خلاص کړه نور
وينو سه پاک يې هر مکان راکړه

نور دجنگ جگړو څخه بيزاره يو
غمه څخه خلاص افغانستان راکړه

نور دهر دجنگ لمبوکي اوسيدل گران دي
ژوند ته درنگونو موباران راکړه

مات کړي ها توپک چي پښتان وژني
موږ هريو وگړي عرفان راکړه

تل چي مو غمکين زړونه خوشحاله وي
تک پرنيغه لاره دجانان راکړه

غزل

دخوب کول کول کله ارام راکوي
غم دهيواد راته الهام راکوي

ديتمانو اسويلي اورمه
داژوندون ستړی دی افهام راکوي

وينه زموږ ورته ارزښته نه لري
غليم وژنه دستر قام راکوي

دهره خايه خندا ليري تللي
سلگی ژړاوي هر ماښام راکوي

د ورورو ژلو خومره غټه ډالۍ
د شهيدگل جسد انعام راکوي

راځه چي علم حميدزيه وکړو
د ژوندکولو ته دوام راکوي

25/2/1399

د نړۍ بڼکلا

د انړۍ څومره بڼایسته ده!
هره خوايي رنگینه ده!

موږ په ژوند کله پوهیږو؟
په موږ ځکه توره شپه ده!

علم نه کوو بد کاندو،
ځکه دلته لا جگړه ده

د خپلوۍ څخه منکړیو
زموږ سه تللي کافله

خپل د ورور په تیغ مرکړیو
د پردیو څه گيله ده

زموږ وجود کي رحم نسته
قتل کړي مو دیوه ده

بنوځي مودی سیځلي
هم رنگ بدي مدرسه ده

دنيكونونومونوم بدکړ
اخ تياره موميلمنه ده

قلمونه موبد اېسي
خوښه کړي مو وسله ده

دبريا وو څخه تښتو
لويه ماتي زمونږ مله ده

بس دی ژوندبه نور شروع کړو
دانړی واره بنایسته ده

کتابونه به راوخلو
دکتاب مخ آینه ده

علم پوهه به کړو غوره
بي علمي په اورپځه

په یوالي کي موگټه،
حمیدزیه زرغونه ده!

سوله

نورجنگ گتلي يوو موږ سوله غواړو
فقر خپلي يوو موږ سوله غواړو

گلان مووژني هيڅ پرې رحم نه کړي
اورو سوځلي يوو موږ سوله غواړو

غوټي موگل نه سوي دجنگ دلاسه
غماز رتلي موږ سوله غواړو

دکلو وژني مو ظالم وگړي
تیارو تي وړي يوو موږ سوله غواړو

زموږ په زړو کي يې نفرت شې ندلی
ټوپک خوار کړي يوو موږ سوله غواړو

زموږ په وينو يې ماني جوړې کړي
غليم ريښلي يوو موږ سوله غواړو

دحميدي درقلم اوښکي څاڅي
جنگ ژړولي يوو موږ سوله غواړو

دوحشت تېغر
دلته دوحشت تېغر
خوردی هیڅ ټولپړي نه

ورکه مو ترمنځ مینه
عقل مو خپلپړي نه

اورمو په مغزو کې دی
بل دی هیڅ مرکپړي نه

وینه مو اوبه غوندي
مفته ده ګرانپړي نه

ډارمو دوجوده دی
سترګي مو خپلپړي نه

وینه مو څیښی بڼامار
وړی دی مریږي نه

ورک رانه قلم کتاب
زخم مو جوړپړي نه

صبره حمیدزیه کړه
غم درسه ستپړي نه

زموږ حال

ورسته پاته دنړۍ يو
دځنځيرماتي كړۍ يو

سمندر منځ كې ډوبېږو
غورځيدلي دبېرۍ يو

د يو بل څخه نفرت كړو
د غمونو د پېرۍ يو

پوهه نكړوپه اولادمو
لاغوښتونكي دماڼۍ يو

تاريخونه مو هېر كړي
اوس ښاغلي په پگړۍ يو

د ښمنان راباندي خاندي
توپان وړي څو وړۍ يو

د يو بل څخه لېرې
د گريوان څيري تنې يو

حميدزيه ارزښت مند يو
حماسي مستي لنډۍ يو

غزل

موږ دگلونو نه ازار اخيستی
دبدو کړونو مو بازار اخيستی

وخت سره لوبې بڼه په نره کوو
دخپله ژونده مو قرار اخيستی

دخپل هېواد مو وړانول عدت دي
دورور په وينه مو تالار اخيستی

هسک کي سپوږمۍ مويه ليدو شرميزي
دميني ليک مو د ريبار اخيستی

دژوند کول مو لازمه کړي نه دي
دځان وژلو ته مو دار اخيستی

دخپل هيواد ودانول نه غواړو
بدکوو ژوند مو دچينار اخيستی

په خپل کلتور باندې ملنډي وهو
ظالم اغيار زموږ اقرار اخيستی

دجنگ غوښتنه بڼه په زغرده کوو
بد يوو لاسو کي مو انگار اخيستی

دخپل زرگي دصبرولو په پار
حميدزي سترگو څخه کار اخيستی

زموږ حال

نه پو هیږم دژوندون خوږي ترڅي دي
خوښي نسته دلته واړه اندیښني دي

دچا ژاړی اولادونه مسکینان دي
دچا سترگی دفرق تکی سړي دي

زموږ هیواد کي دکلونو سه جگړه ده
دښارو منځ کي دجنگ بلي لمبي دي

ظالمان دي دفرديو په خوله کاندې
دجابر دمظلومانو سه گيلي دي

رحم نه لري گلونه يي خزان کړه
دقاتل ماليار لاسونو کي چري دي

ورور دورور سره په جنگ دی نه پوهیږي
جوړي کړي بیگانو دسیسي دي

دکتاب مینه يي زیرکي زړه نسته
زموږ اوښو منځ کي بي شمېره فاصلي دي

که یونه سو تل تر تله به کړیږو
حمیدزیه په نفاق کي تارکي دي

مادي جوړل غوښتل زما وړان كوره
ته رانه ويچار كړلي توپان كوره

ستاساتنه موږ باند فرض سوي ده
ولي موږ كړي وړان زما جانان كوره؟

اي هيواده! زه دي پوروي يم
زه دي يم شريك په هر تاوان كوره
هيواده

ستا دسيندونو دښكلا ننداره
لكه دښكلي مخ ومخته اينه

هيواده تاكي څه كمى دښكلا
هره لويشت خاور دي دميو پياله

تاكي دكروړو زلمو هسك اندونه
ستا هرخوا ده په گلونو بڼايسته

جانان ته

مادي دد يـدن هـيله تل کړي ده
دا هـيله زرگي راته بـښوولي ده

ستا سه بـښايسته په دي نړۍ نـسته
ستا هر وينا درتولو بـښکلي ده

مخ دي دگلـاب څخه رنگين بـښکاري
ها کوڅه په تاباندي سپيڅلي ده

نه منم غـمازه ستا خبرې زه
ما دخپل جانان بـښکلا لوستلي ده

حسن يي دتولو څخه بره دئ
هسک ورته لمنه غور وولي ده

وگوره سپوږمۍ په منځ کي درز لري
دي بـښکلي دگل بـښکلا ليدلي ده

وايمه سلام په بـښايسته جانان
ما هره خبره يي منلي ده

اي دحميدزي دتخيويال تاله
تا دخپل بريارسي نيولي ده؟

سلام درباندي وایم
خبروکی دې ستایم
دگل سره پخلایم
مدام زه په ژرایم
ته لمریې راختلی
وگړو یې منلی

قربان دي سم جانانه
په ما گران یې دځانه
ته دوست دپاک سبځانه
پریمان یې دبنکلانه
درب یې نازولی
وگړو یې منلی

۱۱۱۱۱۱

دخان عزت لپاره
دلور همت لپاره
دننگ غیرت لپاره
خلکوته خیررسوم
خائته ثواب دپروم

میننه درب می زړه کی
دزلموغم می وره کی
خان می په پوري غره کی
دلته گلونه کرم
خائته ثواب دپروم

دمدو ستړی ملت
دا خوبوړی ملت
دپرکړیدلی ملت
نړی منلی ملت
ددوی خبرې اورم
خائته ثواب دپروم

زما قلم خوبنیري
زما غنم خوبنیري
زما شب نم خوبنیري
بس نیغه لار خوبنوم
خائته ثواب دپروم

خلکو ته خير رسوم
وگړو ځان نه پلورم
نيکه خبره اورم
ځانته ثواب دپروم

چې پښتانه پري گران وي
خلک درانه پري گران وي
کړوره خواږه پري گران وي
هانیک وگړي ستايم
ځان ته ثواب دپروم

نظم

چي خپل ژبي ته خدمت کړي
چي پوښتنه دملت کړي
چي د قام په غم غمجن وي
ها وگړي بریمن وي

زما لپاره قدرمنه
زما ژبه ده شتمنه
ها وگړي ښایسته دي
دپښتوسره چي مله دي

لیک وایه چي په پښتو کړي
چي ستاینه دتپو کړي
په هغو وگړو ویاړم
زحمتونه یې تل ستایم

که موږ خپل په ژبه ویاړوو
هره برخه یې تل ستایو
ټولې هیلې به مو پوره سي
خوشحالي به مومیلمه سي

دوخت وستیږي ژبه
بي غورئ خوړلې ژبه
راسئ نور ورته خدمت کړو
دهر توري یې عزت کړو

خپل فرهنگ به راژوندی کرو
خپل مزل به ګړندی کرو
مینه مینه به خوره کرو
دهسکو به ننداره کرو

ستوري و به وینوېره
دنیکو به کرو خبره
داینونه به آبادکړو
بند آندونه به آزادکړو

شعر

دکایناتو په لوستلو لگیا
 دخپل ځان خوی په بڼه کولو لگیا
 دبریا گانو په موندلو لگیا
 دزړه اومغزو په زورولو لگیا
 هغه شاعر ځوان څومره ستړی ښکاري
 دخپل ملت دغمه مری ښکاري

دخپل ټاټوبي په دردونو ژاري
 دخپل هیواد په کړاونو ژاري
 دگران هیواد په سوځیدلو ژاري
 دنفرتو نوپه لیدلو ژاري
 هغه شاعر ځوان غم خوړلی ښکاري
 دخپل ملت دغمه مری ښکاري

دیتیمانو ژړاگاني اوري
 دبوړو میندو ښیراگاني اوري
 دظالمانو خنداگاني اوري
 هغه شاعر ځوان لاپیاوړی ښکاري
 دخپل ملت دغمه مری ښکاري

دظالمانو دبريا کيسي دي
 دځايانانو د وفا کيسي دي
 دغلاميانو دبقا کيسي دي
 دپاکو خلکو ناروا کيسي دي
 هغه شاعرخوان اوس نيمگري بنکاري
 دخپل ملت دغمه مري بنکاري

دقلم مينه يي دزرووتلي
 دپوهي بنارکي يي ديوه مړه کړي
 دکتابونويي پوښتي سوځلي
 دتاريخونويي بنکلا ايستلي
 دملتونويي بريا ځتلي
 دحميدزي نه يي خواني خوړلي
 هغه بناعرخوان نريدلي بنکاري
 دخپل ملت دغمه مري بنکاري

دگلونو مخ جانان راته راياد کړي
زړه مي غلى په کوگل کي تل فرياد کړي

زما جانان واري نړۍ نه بڼايسته دي
غماز حکه ما حقير سره تضاد کړي

نيکي کاندې تل بڼيگنه خوښونکي
مينان يې په خبرو اعتمادکړي
حميدزي دخپل محبوب په ديدن مورکړه
رښه زړه مي تل دنفس سره جهادکړي

پند

دمحشر عذاب کړه ياد
په ژوند مکره اعتماد
دگناهو توبگار هسه
وکړه نفس سره جهاد
لمونځ دي کانه ذکات مخوره
مکره ورور سره عناد
خالق ستا يه اذکار وايه
په دارينو به سي بڼاد
دروغ فريب اوچم سه تښته
خپل گل بن دي کړه اباد
ظلم غلام زنا ده بده
خان دبدو کړه آزاد
نيکي کاند که هوښيار يې
پوره ستا به سي مراد
پښتانه څه لومړی و کړي
حميدزي واي اتحاد

مناجات

دښتتون گورگی ودان کړي
موږ دبدو په امان کړي

رخه وباسی زموږ زړوسه
اتحاد زموږ نښان کړي

مومنان دغمو ليري
دخوبنيو پري باران کړي

زموږ بڼونه ډک دگلو
مينان مو په جانان کړي

پوهه راکړي دنياکيو
کتاښونه مو راتوان کړي

ربه موږ درته زاری کړو
موږ کومه مومنان کړي

حميدزی دبدو ليري
تل په نيغه لاروان کړي

غزل

دتورو وريخو مينخ كي
دلـمر رنا خامه سوه

درمل دسوي زيرونو
خنكه بس دوه جامه سوه

موږ خوبس يوو جوديوو
چا ويل چي دوه كامه سوه

كلونه رنخ مو وري
خكه ژړا عامه سوه

دستورو خواته درومو
سپوږمي مودوه گامه سوه

حميدزي وكريدم
بنده چي زما زامه سوه

غزل

که ستوري نه وي رڼايي به نه وي
علم که نه وي نیکمرغي به نه وي

ډار دکړاوه که زموږ مل وو همیش
خبره واوره خوشحالي به نه وي

که دپښتون سره تڼي وهي
باور لرمه بريالي به نه وي

که چا غليم سره ملتيا وکړله
دها وجود کي خپلواکي به نه وي

خمار يم زه دخپل جانان دديدن
دلته خمار سره مستي به نه وي

حميدزی زړونو ته ورتلل غواړمه
داسي کيدای سي چې ازغي به نه وي

17/12/1397

منجات

ربه علم پوهه راكړي
موږ دجهله په امان كړي

ملگري دكتاب غواړو
ليري موږ دهره زيان كړي

دعزت ژوند درسه غواړو
دذلت نه مو پنهان كړي

مينه زموږ په خټه سوي
موږ ملگري دجانان كړي

تېري تېري يوو بادره
رانه خوښ واړه ساقيان كړي

هيواد زموږ كه نن ويران دئ
زموږ هيواد لوړ په جهان كړي

گنهماره يمه بادره
حميدزي پوه په قرآن كړي

څلوريزه

ځکه یوو ستړي موږمستي لتوو
غمونه زغمو موږخوښي لتوو

په سپینو ورځو کې ویده ځکه یوو
شپې رڼو موږ رڼا یې لتوو

15/12/1397

زماجانانه گلورینه
دخوبانو اولینه
ستا پرلارکه څوک درومي
دخپل ربه سره یې مینه

غزل

غمونه پېرمي در حساب دي
غمگين تارونه در باب دي

دلته وگړي کړي ظلمونه
نازک زړگي واره کباب دي

د فرهنگ جرړي مي اغيار راباسي
زموږ وژلوته بي تاب دي

دپوهي زده کړي ته موکله پريږدي
ټول دښمنان مو د کتاب دي

دحميدزي سره سلگي ملگري
اوبنکي يې پېرې ددرياب دي

—2/11/1397

څلوريزه

پنډ مي اوبنکي دي راون يم
دغمونو يو لوی کان يم

دبريا په هيله درومم
داريدو نکی دسبحان يم

څلوريزه

گورم هسک ته ستا بڼکلاوي پسي موندم
خپل زخمي زړه ته دواوي پسي موندم

دې نړۍ کې خوښې چيرې وه وگړو
يم تيروتي که خداوي پسي موندم

څلوريزه

داوگري به درکومه ناخبروي
لادرکومه به زموږچم کې محشروي

دگلونو فريادونه څوک نه اوري
دلته خور به لاترخو دغم تگر وي

غزل

دزړه بڼې مي دخالق په ثنا بڼاد دئ
دبديو مي هيرکړی هريو ياد دئ

توبه کاندې دگلونو د ازاره
دگلبن په بڼه پاللو کې جهاد دئ

درنو ستورو شمارل مي عدت سوي
په سپوږمي باندي مي کړی اعتماد دئ

دجانان په يادولو مي زړه پايي
دغماز سره په زغرده مي تضاد دئ

که دگل ستاينه هيره کړل وگړو
حميدزيه ها ټولنه کې فساد دئ

پند

مرگ مویه وړاندي دئ غافل ولي سو
په بدو لارو په مزل ولي سو

موږ د خوبونو په ليدو ژوندي يوو
خپلو خوبونو ته اجل ولي سو

د دورخونو سه خبرنه لرو
د ظالمانو سره مل ولي سو

د خوږ کوثر غاړې ته تلو په لټه
ساقې جانان ته په غزل ولي سو

ستوري پريمان مو خواوښا تاوړي
رناليدلو ته ماتل ولي سو

په بنکلاگانو مو زړگي اوږوو
خواکي اغزوته لکه گل ولي سو

حميدزی مست دخپل جانان په يادو
موږ تورو سترگو ته کجل ولي سو

غزل

درد مي قرارنه لري
زړمي درزارنه لري

دمدويښ بیده يم
رحم اغيارنه لري

بيله نفاقه څخه
دلته څوک کارنه لري

دلته اورنه بل دي
اوبه هم لارنه لري

گلاب مو مراوي شکاري
بلبل چغارنه لري

په غمو شپي تيروو
بنايست مو بنارنه لري

په رڼانه يوو مين
تياري تلوار نه لري

دحميدزي په وينا
هيواد موهارنه لري

زما شاعري

نغواړم بربنډه شاعري وکړم
نغواړم په لويه ورځ مختوري سم

زه دالهامونو چاڼ اړين گڼم
ماته مي فرهنگ دځان لوربنکاري

غواړمه نظمونه مي دگتي ډک
زما دچم وگړو ته ډالي ورکړي

زما په شاعري کي فحشا مه گوره
زما په هر ويوکي کي خواږه پټ دي

زما سره مي غم دخپل وگړو دئ
ماسره دردونه دکروړ غره په شان

زه مي دتاتوبي سر لوري غواړم
پام کوه په نيکوکي دي گټه ده

ستا که مرگي يادوو څه دي وليکل
هله دي دليک بنکلا او چته ده

ځانته دي په لوی لاس شرچي وانخلي
ځانته دي بریا گوره په لویه ورځ
وپاشه ډېږوي په شان رڼا هر خوا
هله دي ژوندون کي لویه گټه ده
ماته حمیدزی په گل مین بنکاري
لاس کي يي نیولي سره سکروته ده

غزل

دېنکلا په لټه درومم.
دوفا خواته روان یم؟

دغمجن ژوندون سه تېنتم.
دبریا خواته روان یم

دگلونو سره خاندم
دریا خواته روان یم

مالوستلی می نصیب دی
دخندا خواته روان یم

مینه موندم لیونی یم
دسبا خواته روان یم

حمیدزی می دی ملگری
دعقبا خواته روان یم

20/3/1398

مناجات

ستا درحمت په انتظار یو مولا
موږ دې غوښتونکي د انوار یوو مولا

دگناهونو مو پندونه په شا
څه که ملگري دتلوار یوو مولا

زموږ در وړو گناهو راتیرسي
موږ تل په هیله دبهار یوو مولا

ستا انعامونه پرموږ دپرسوي دي
موږ ستا ودر ته امید وار یوو مولا

زموږ تپتوبی دغمونو خلاص کړي
موږ دکلونو څخه خوار یوو مولا

حمیدزی تاته دعاگاني کوم
موږ خپلو کړنو سه په ډار یوو مولا

ژوندمي

دکړاونو په ګاللوو عدت سوی یمه
زه د دردنو په زغملو عدت سوی یمه

دنيکو کړنو دکولو هیله منډیم همیش
دغبرګو ستر ګوپه تړلو عدت سوی یمه

که مې وجود راته تحفه کې تش غمونه راکړل
دلوی غموپه هیرولو عدت سوی یمه

دلوی بریا یمه په لټه نېرور څه نه غواړمه
اوس د وختونو په ژرتلو عدت سوی یمه

دپښتنو غمونه هومره دي چي زړونه چوي
زه حمیدزی په ژړیدلو عدت سوی یمه

مناجات

ربه موږ يوو گناه کار
سيخ کړي موږ په نيغه لار

مغفرت راته ډالۍ کړي
راسه خوښ کړي ښکلی يار

جنت خای دی دنيکبختو
موږ نیک بخت کړي ياغفار

موږ يې خوښ ته راسه خوښ سي
تل دي وايوو استغفار

موږ ته علم پوهه راکړي
جهل اوږدی سور انگار

ورورولی باندې مو کروړ کړي
دنفاقه يووبيزار

دجانان کړي موږ ملگری
دبيلوالې يوو په ډار

ثنا وايوو ستاخالقه
وه غمازته يوو تلوار

حميدي ته سقون ورکړي
دمددو دئ ناقرار

27/11/1397

جانان ته

مینه ستا باندې ژوندی یمه جانانه
خیل په کړو کې ګرندی یمه جانانه

درنه زار مې سه هر هرڅه چې زه لرمه
خزانو کې سپرلی یمه جانانه

تا زموږ ژوند ته خوښې واړه ډالۍ کړي
تاته واړه سپیلنۍ یمه جانانه

په ګلونو مې ستانوم رنگینه کړی
ځکه ژوند کې بریالی یمه جانانه

د غماز منافقت راته څرګند دئ
د غماز مخته مرګی یمه جانان

اووه هسکونه دې لیدلې دې دلبره
ستا قربان سم ستا مری یمه جانانه

ته د ټولو ټکلو ټکلی یې ګلرنکه
حمیدزی درته لوګی یمه جانانه

جانان ته

ماته دنړۍ يې څخه بڼکلی يی
لمره په دراینوکی بڼاغلی يی

ستا د بڼکلا زه څنګه صفت وکړم
ته خو پاک الله خپله ستایلی يی

ستا پر لار تګ د نیکبختانو چار
ای جانانه ته څومره سپیڅلی يی

مینه دې زما په زړه کې میشته ده
ګله ته زما ځانت ته منلی يی

هسک دې درناوي ته دی اوچت ولاړ
ستورو ته رڼا يې نازولی يی

ستا دیدن کول د بریالیو چار
خوار حمیدزي خپل زړه کې ساتلی يی

ستاد دیدن یمه په هیله لایلا
زړه کې مې ستا ده مینه مینه لایلا

ستا پر تور مخ چې رڼا ګانې وینم
زړه کې وچــه سؤله وینه لایلا

زما جانان دلته سجده کړي ده
ځکه ته هومره يې حسینې لایلا

پند

دستورو په محفل کي تاریکیوته خای نسته
دژوند په ګرنگونو کي مستیوته خای نسته

وجود څخه مې ټوله تقوا تللي ده زاهده
په زړه کې مې دویري وسلکیوته خای نسته

په چم کې مې دجهل دروازي پرانیستي پاتي
ناصحه زموږ جونګړه کې بنادیو ته خای نسته

دگلو دبنمـنـې مې دمدو څخه په غاړه ،
دبې په کنارو کې مې غوټیوته خای نسته

یوالی زموږ په چم کې دکفر علامه ده
زموږ ظالمو زیرونو کې خپلویو ته خای نسته

دمینې راته مه وایه نفرت باندي مین یوو
بي بخته یو هیواد کې موسپړلیو ته خای نسته

کتاب سوځو لاسو کې موتیري توري نیولي
په دې وېران هیواد کې ابادیو ته خای نسته

دپوهې سره رخه مووجودکې اخیښل سوي
دپوهې سمندر کې موسیالیوته خای نسته
خپل ورور سره خفه یوو دبنمن دبنمن یې بولو
نور نسته زموږ په ژوندکې ناکیوته خای نسته
دقام په غم لړلی غمجن حمیدزی وایي
وګړو دې نړۍ کې خوشیو ته خای نسته

غزل

د پښتون غاړه نفاق کلکه نیولې
بي علمي یې په پښو کې جاروتلې

د خپل ورور سره کینه کوو لگیاوو
ځکه مور مو په هرکور کې ژریدلې

د غلجې اودورانې په نوم بیلېږو
دلته ځکه داتیاره ده غوړیدلې

د تاریخ رنگین څپرکي کله لولو
په نړۍ مو ده میرانه ځلیدلې

د نیکونو په نومو لا ویاړیږو
رقیبانو مو دکوره توره ده وړي

راسی یو سو د قلم سره خپلوي کړو
حمیدزیه نړۍ پوهي ده گتلي

5/2/1398

اختار

زما دقام دښمنه واوره!
زموږ خاوره غيرتي ده!

زموږ زړونه کاني کاني
دغه سيمه جنتي ده

خپل په خاورې قربانيرو
زموږ مينه فولادي ده

زموږ دتوري تاريخ روڼ دی!
زموږ قلم سره دوستي ده!

زموږ په زړونو کي اورونه
په وجود کي مومستي ده

داچې اوس موږ خواروزاريو
خوره دلته بي علمي ده

که قامونه مويوځای سول
په نړۍ مو پاچاهي ده

حميدزی دخپل هيواديم
زما هيواد سره دوستي ده

گلوته خندا مي پرخوله نه راځي
دښتودفراق ته توپان وړی يم

زړه مي ددلبر په مينه مست شان ته
هسک تهد مي آندو دجانان وړی يم

ستورو سه رڼا مي وجود و غواړي
تورو ماښامونو ته ځان وړی يم
څلوريزه

ستورو کي رڼا چي کله ورکه سي
بيلگه دبي علمه انسان هغه شان

لوی ورځ حساب ته منتظر انسان
سولي ستا راتلوته افغان هغه شان

پند

رڼاگانو ته دستورو لږ خو تم سه
په تيارو کي دما ښام هم ډېر رازونه

دغلابو وږمي هرخوا ته نڅا کړي
داغزو په تيرڅوکو پروازونه
لمر شغلي کاندې زموږ وجود لپاره
دسپوږمي لارکي ستړي دي مزلونه
آنديم وړی خپل وجود ته څنگه جوړ دی
خيال مي ليري لارسي وکړي وزرونه
دي نړۍ کي په هر لوري ازمويڼه
حميدزيه دلته هرخوا دي رمزونه

غزل

مه ڪوئ جنگونه مي په چم ڪي نور
دلته دويرنو هيڻ ڪمي نسته

راوري قلمونه خپل جونگرو ته
زمور خوارو جونگرو ڪي غمي نسته

مڪوئ نفرت دخیلو ورنو سه
نسته زما په قام ڪي بدسري نسته

وڪري گلونه مو بنونو ڪي
آره ڇخه دلته هيڻ اغزي نسته

مه ڪوئ ظلمونه خپل وجود باندي
ظلم چارڪي هيڻڪله بری نسته

اور مرڪري هيواد نه مو زما قامه
غم سه خلاص هيواد ڪي مو سري نسته

بنڪلي سي دبنڪلو درناوی ڪوئ
بنڪلو انساناوته مرگی نسته

بدو ته ڪه بنه يي ڪله وويل
پوه سي حميدزي سره زرگی نسته

نړۍ چاڼ کړه ټوله پکه درنگونو
هرخوايي بنايسته دپه گلونو
دلته بدمه کړه هوښيا اوسه انسانه
بنکلاگاني دي هرلورته دسيندونو
دپښتون خاوره بډايه دغروره
هرلويشت يې پيمانه دغيرتونو

8/6/1398

دې نړۍ ته ته دپوه يې
دښيگنو مجموعه يې

دهر لوري خلدونکيه
تکه سپينه آينه يې

په آسمان کي خلاندستوري
دخالق لويه تحفه يې

ستا ليدلو کي خوښي ده
دبرياو خزانه يې

ستا دسترگو رڼا اوري
دگلونو دکاله يې

مينان دي بختور دي
ټولو ښکلونه بنايسته يې
حميدزي دي صدقه سم
زما لپاره خو هرڅه يې

څلوريزه

زنکدن باندي مي پورته غيوار هيواد دئ
ويچار سوي هر برخه کي فساد دئ

غليمانو ورته کړي يوه صلاح ده
دمدو څخه دراوسه لا برباد دئ

پند

دنړۍ مخ بدرنگ نه دئ
دلته هرخوا گړنگ نه دئ

په کږو لارو روان يوو
ملامت دلته جنگ نه دئ

زموږ سترگي دروغجنې
په طلاوکي رنگ نه دئ

دقاتلو تورو غږدئ
دمکتب شيرين رنگ نه دئ

دلته ويني تويي سوي
دگلانو سور رنگ نه دئ

ولي ډار دقبره وکړو
قبر هرچاته تنگ نه دئ

حميديزيه لاره لنډه
آسمان دومره هم دنگ نه دئ

زماخوره

دي خاورو کي ده مينه زموږ زړو کي نفرت دی
باران دتيږو وکړي وارن کړی موملت دی

دگلو قدر نکړو بنکلا مو خوبنه نه ده
خماريوو دسرو وينو خرڅ کړی موجدت دی

ورانی کوو په زغرده خپل کلي په اورسوځو
په خپل منځ کي جنگيږو ژوندون مودذلت دی

ماشوم ته په تيغونو وژل دانسان بني يوو
پري علم پوهه نکړو ميشت دلته جهلت دی

اي قامه ولي وژني داستا دمور بچي دي
ستا زړه کي وینه نسته که ختم محبت دی

يوالي ته جرگه سی لږبرسريوځای کړی
د ورنو په يوالي کي درهرڅه برکت دی

خپل غرونه به آبادکړو گلان به پکښي کښيږدو
زما زړه کي حميدزيه دگل سره الفت دی

غزل

اورو دمرغانو شور
دلته بنکلا گاني دي

نسته زړه کې مينه زموږ
کروړ دي لکه کاني دي

موږ ليوڼي سوي يوو
سترگي مو نادني دي

بد وړو کتابونو سه
ويني مو ارزاني دي

نه غواړو بريالويه
مستي موساگاني دي

بنديوو تروږميوکي
لاري موويراني دي

خدايه خوشحالي راکړي
دلته ژړاگاني دي

زړه دحميدزي څخه
سري ويني رواني دي

19/6/1398

غزل

مرگه هیروم خائته خوشحالی اخلم
ژوند تیروم ستر گوته سلگی اخلم

نه کوم گناه نور تري توبه کوم
خان بنادوم نیکوته خولی اخلم

خیال می در آسمانه پوري پورته وړم
زړونه پلورم یون ته می خپلی اخلم

هرسمته خپلویو ته دامونه ېدم
مینه کرم بنکلوته سپوږمی اخلم

لار کي حمیدزي سره ټپي وایم
زړه صبروم سترگو ته پتی اخلم
څلوریزه

سترگی می بینا په هغه دم سولي
کله چې ای بنکلیه زما صنم سولي

عقل می کروړ ستا په خبرو سو
ته زما زخمونو ته ملهم سولي

زما د وجود دغه پيچلی جوړښت
 پاس دآسمانه اوریدلی اورښت
 د عقل مزي داترلی جوړښت
 خالقه ستا دذات ستاینه کوي
 هره زره دي یادونه کوي

ډالی دي راکړ زما دین سپیڅلی
 هغه جانان چې انس و جنس منلی
 دنړی هر لورته یې نورختلی
 زړمي خالقه تل مننه کوي
 هره زره دي یادونه کوي

دگلو منځ کې داغزو کورونه
 داوبو لاندې بل داسره اورونه
 سمندر منځ کې دکبانو زیرونه
 دالوتونکو مست چټک وزونه
 باداره ستا حکمت ښودنه کوي
 هره زره دي یادونه کوي

دخاورو جوړ د آدام ډاډو وجود
 دځمکې مخ باندي روان هرسرود
 واړه تشیال کې اوسیدونکی موجود
 دلمر دورانگو داروښانه عمود
 خالقه ستا دذات ستاینه کوي
 هره زره دي یادونه کوي

زما چم

ساز او سرودونه هيڅ
زما چم کي مزه نه کړي

بدکوي بد کار خلک
بدوسه توبه نه کړي

ورک دي په تياره کي دوی
زړه کي اندېښنه نه کړي

درومي دتیارو لورته
ژوند څخه گيله نه کړي

سوځي کتابونه خپل
غم دآينده نه کړي

گلوته تل بدوايي
بدوته غوسه نه کړي

زړه دحميدزي غمگين
بنکلوته کاته نه کړي

جانان ته

ستا دسترگوشغلي هرخواته خوري دي
دنري په هره برخه كي دپوي دي

دمينو زړونه تاپسي خوږمن دي
ستا دحسن په هرسمت كي ننداري دي

زړونه ستا دليدو وړي دي دلبره
ستا دميني څومره سوځندي لمبي دي

درومي ستا خواته زما ناچيز خيالونه
تخيول سړمي ملي اندېښني دي

دنري دتولو ټكلو څخه ټكلي
ستا يادوكي د خوږو شاتو چيني دي

حميدزي دي صدقه سه اي دلبره
تا پاشلي زموږ په لارو كي شغلي دي

14/7/1398

هوډ

مرگ مي دي قبول که مي جانان هيرکړئ
زړه مي رانه واخله که مي ځان هير کړئ

بد يمه باده زه اقرار کوم
عشق د دونياگي کي مي ميزان هير کړئ

زما په حال افسوس دئ تيروتلي يم
خيال کي درناو مي توپان هيرکړئ

اوره ستا لمبي مي سوځواي نسي
ما دحوسونو هر داستان هيرکړئ

غواړمه خوښي هرلورته ووينم
هيرمي کي دبدو مي آرمان هيرکړئ

شاوخوا هر لورته داندزيرمي دي
فکر کاي ناتو کي انسان هير کړئ

زړونه دگلونو څخه کرکه کړي
ولي دسپرليو موکارون هيرکړئ

خوب کوو ارمان مويه خوب نه خيري
ويني يوو دخوبونو مو تاوان هيرکړئ

وايه حميدزيه راته ووايه
چا دجنگ وپشلو کي افغان هيرکړئ

درد

خلک ځان ته گټه کړي سوځي موهيوادپه اور
نلرو پټکۍ په سر غواړو درقيبۀ پور

چم مو ويران کړی دی غرونه موسوځلي دي
ظلم کړو په ځان باندي پلورو خپل دزړه ټکور

وخت رانه تيرسوی دی پاته يوو کاروان څخه
مخته مو ازغي شنه دي نسته يي دکينلو زور

زما دقام په حال باندي شين آسمان ژړاکوي
بل دی دجهنم پشان نه مري لگيدونکی اور

دلته دسرو وينو خوړ زموږ دوينوډک بهاند
مست يوو دورور غوښي خورو دادی دغمازو تور

جنگ ته خوشحالي کاندو موږ يي تيرايستلي چا
درومو دبدی دښت کي نسته دنیکيو کور

مرگ مو رارواښولي هرځای کي قتلپرو موږ
وړانگي دکتاب نسته ځغلو دتیاروپه لور

دلته اتفاق نسته غم دحميدزي مل دی
بدگني پلار زوی دلته نسته یو رښتني ورور

جانان ته

دسترگو په شغلوكي ژوندون گوروم
د رڼوسټورو چموكي گډون گورم

ژوند مي ستا لپاره وړاندې ځي روان دي
دخوښيو په شېبو كي تړون گورم

دجنت او د دوبرخ پروا مي يې نسته
دخالق په صفتو كي سكون گورم

دبريا لوري ته ځغلم رڼا موندم
په تيارو دتورو شپو كي سمون گورم

زه لگيا يم خپل آندونه چيري پيايم
دبدبختو په كڅو كي بيلتون گورم

حميدزيه دژوندون سره مي جنگ دي
د وگړو په څيرو كي جنون گورم

څلوريزه

ووايه دونيا درته نور څه دركړل
غم اوژراگاني دي په برخه سوي

څله دي ازار مظلوم وگړي كړل
آيا خوشحالياني دي په برخه سوي

نړۍ

دېنګلا ډکــه ده بلا دا نړۍ
هر سمت يې خوند لري جدا دنړۍ

که دي زړه وغوښتل خوندونه واخله
ډېره بڼګلا لري رښتيا دا دنړۍ

منــمه دلــته ازموينه ده بس
بس سپينه پاڼه دعقبا ده نړۍ

که دي نيکي کول خوښۍ به ويني
واوره بېـخي ده بي وفا دا نړۍ

دېدو ليره اوسه بڼه کوه تل
که بدې نه غواړي رڼا ده نړۍ

بدو کي ژوند که درته بڼه بڼګاره سو
هر شېـبه يې ده سزا دنړۍ

دپوهې شتون کي ژوندون غوره دی ډېر
ناپو هو خلکو ته بلا ده نړۍ

که دي خوښۍ غوښتي نړيو کي بس
دخالق ياد کوه برياده نړۍ

درد دهيواد مي په ارام نه پريږدي
ما حميدزي ته ده ژړا دا نړۍ

مناجات

درڅخه څنگه شکر وکړم ربه
ماته دي پېرې خوشحالی راکړي

دروغ وجود یمه خاوند خالقه
هر لېزه کي دي بنادی راکړي

سجده کواي سم بيله عذره خدايه
دهريو لوري دي دالي راکړي

زما عاجز څخه راضي سي مولا
ماته خوښی دي دنړی راکړي
غزل

ستا هره خبره کي بريا نغښتي
ستا په یاد ژړا کي هم خدا نغښتي

مرگ دي یاد هیڅکله ورکواي نه سي
قبر کي ستانوم سره رڼا نغښتي

جام دپاک څښاک دهغه چا روزی
زړه کي چي يي هر خوا تقوا نغښتي

دلته که کړو لارو کي زر پټ دي
پای دبدو لارو کي سزا نغښتي

مکوه دعلم بدې مه وايي
علم کي دهر مرض دوا نغښتي

خان دي دگلو نو په وږمو موږ كړه
گلو ته كتلو كي وفا نغښتي

ما ته دنيكي كولو توان راكړه
زړه دحميدزي كي دادعا نغښتي
دنړۍ هره زړه

ستا په لار تللو كي ستړيا نه وينم
دخپله ژونده هيڅ سزا نه وينم

كه څوك دبنكلي ژوند خبرې وكړي
ستا ياد بغير پكښي بنكلا نه وينم

كه وايي ستا خوښي ارمان دي زما
عجبه داده واي ژړا نه وينم

بڼه دي انسان دايني نه دي جوړ
دلته بڼيگنه بي ریا نه وينم

دنړۍ هره زړه ياد كوي ستا
په ځينو ژبو كي رفا نه وينم

خوبونه دلته ارامي نه لري
بي گټي كړنو كي بقا نه وينم

دگل په نوم چي ژبه بنكلي نه كړي
هغه مجلس كي هيڅ بنكلا نه وينم

که هوساينه دژوند و غواړي څوک
نړۍ کې هيڅ انسان هوسا نه وينم

د ارمانونو يې پندونه په شا
دحميدزي خوله کې خدا نه وينم

زموږ حال

دخپل منزل ليد مو همدلته وکړ
وينئ موږ څومره وو رښتيا سه ليري

مينه مومنځ کې د درواغو وتل
درکومه هده وو تقوا سه ليري

راته ثابته سول زموږ هره کرڼه
موږ وو دخپل ژوند دبقا سه ليري

وينه مو مفت وه وژل مو ارزان
ظالمان ولي وه ژړا سه ليري

دخپلو کړونو په شمار مکلف
رښتيا موږ وار وو حيا سه ليري

لږ دي دا واړه کړونه په موږ
ليرو موږ وو درنا سه ليري

زموږ غرور درهسکو غرونو وو لوړ
موږ وو دعجز دکلا سه ليري

زموږ په منځ کي درغجن یوالی
په رښتیا موږ وو دهرچا سه ليري

که خپل خالق ته په سجده سوه واړه
هله به موږ یو دبلا سه ليري

انسان دژوند په مانا وپو هیدئ
څومره وو تللي دبریا سه ليري

ای حمیدزیه که کړه وړه موسم سي
موږ به خوندي یوو دسزا ليري

سوله

سوله دشاتو پياله
سوله تياروته دپوه

سوله خمار ماتوي
سوله درهرڅه خوړه

دسولي ژوند ښکلی وي
سوله روڼ سيد اووياله

سوله بریا راولي
سوله دگلو باغچه

سوله دژوند رنگيني
سوله دغم ده دمه

سوله غزل دجانان
سوله دژوند سرمايه

په سولي موږ مينان
دسوله مو خوبنه دزړه

حميدزي خوبښ حكه يم
سوله دژوند پيلامه

زموږ هيواد

هيواد زموږ دسوي سكورپه شان دئ
دلته كلونو څخه جنگ روان دئ

زموږ بڼونه ټول زخمي زخمي دي
دمودو دلته دغمو باران دئ

نه راسه ورك سونه زموږ سه ستړي
اولوتی زموږ منح كي داور توپان دئ

دمودو تېري يوو دسولي دغږ
دخوبڼی نه دئ دخپگان دوران دئ

زموږ په زړو كي زموږ هيلي وژني
دهيوادپالو دقتلو خزان دئ

دورنو منح كي نفرتون شېندي
اغيار ظالم زموږ په سر روان دئ

وينه موپلوري پري ملکونه اخلي
زموږ رگونو کي دزرو کان دئ

زموږ تاريخ ته يې درواغ وويل
بنکلی ټاټوبی مو دخپلو وړان دئ

کله پوهيږي عقل نه لري دوی
زموږ په ځينو اوس انسان بدنام دئ

چي موهر بنکلی په کتاب بنکلی وي
دحميدزي همدغه یو ارمان دئ

دبنکلو بنکلی

دبنکلو بنکلی بنایسته جانانه
دټولو خلکوڅخه بڼه جانانه
پاس آسمانونو ته میلمه جانانه
زما وجو درته لوگی سه گله
په تورتمونو کي دیوه جانانه

درو دونه وایمه په تاهمیشه
هیڅ نه لرم زه دژونده گيله
څنگه آدا کړمه دژوند شکرانه
چي ربه راکړی يې بس ته جانانه
دبنکلو بنکلی بنایسته جانانه

مینه کی ستا څومره ده لویه بریا
نړۍ بنایسته ده ستا په نوراو جلوا
تاته درکړی دی قرآن پاک مولا
دپاکو زړنو یې هرڅه جانانه
دبنکلو بنکلی بنایسته جانانه

دسیده لارې یې بنوونکی نبي
درب قانو پلۍ کوونکی نبي
دعالمیانو لار بنوونکی نبي
دخوشالیو یې آینه جانان
دبنکلو بنکل، ی بنایسته جانانه

که ستا په لار زه منزل وکړمه
که دشي بو دقیق شميړل وکړمه
حمیدزی حق لورته کتل وکړمه
هله به یمه ستا میلمه جانانه
دبنکلو بنکلی بنایسته جانانه

ستادميني سمندرکي یم خوشحاله
زړه مې مست دی دلتي یمه بيزاره
دخوبونو تعبیرونه مې رښتیتا سول
ستا یادو راته راوښودله لاره
موږ گنهکاریوو
موږ گناهکاریو چي هیواد مووران سو
دهسک ځکه دغمو باران سو

زموږ په زړونو کي حسد میشت سوي
زموږ ښارونو کي کتاب ارزان سو

دیتیمانو مو ازار اخیستی
ښکلو گلونو ته موځان تاوان سو

په کړو لارو دبریا هیله کړو
په لارو ورک ځکه زموږ کاروان سو

موږ قاتلان یوو د معصومو هیلو
دغلاب ژوند ته زموږ شتون سترزیان سو

زموږ وایه د دروغجنو په شان
راڅخه لیري ځکه سترجهان سو

دمؤمنانو یوو دوی نو خمار
بدیو خپه راڅخه خپل جانان سو

که د بریا لورته ورتلل غواړو نو
راسی چي ټینگ په خپل خوږه ایمان سو

خپلو کورو ته به خوښی راولو
راسی راتول ټوله په سپین قرآن سو
که حیمدزیه نیغہ لار لټوو
دستر کتاب سربه سم روان سو
رنگونه

دژوند ټکلي رنگونه
زموږ سترگوکي بدرنگ دي

بڼونه مو وړان کړي
غلونو زموږسه تنگ دي

چينار مو دی سوځلی
خرڅ کړي مولونگ دي

کتاب مونه خوښیږي
کورنه موهم رنگ دي
ناصر په تیږو ولو
غوږنو کي موسنگ دي
یوالی څخه تښتو
وهلي وایو بنگ دي
راځي ټاټوبی جوړ کړو
قامونه موپه جنگ دي

راپورته به قلم کړو
زموږ توري تل په شرنګ دي

بیده یی حمیدزیه
غوږونو کي دي زنگ دي

پند

بنده هله خوښي مومي
چي ستاينه دبادر کړي

کور بنايسته يي وي جوړ کړي
چي تلوار په هرنيک کار کړي

هله بد پريږدي بدکاره
چي سلام دخپل دلدان کړي

مئين نه دي دروغجن دي
چي کارونه داغيار کړي

دهغو به څه گيله وي
کتاښونه چي په دارکړي

وخت ناخون دی تلوار کاندي
موږ ته خاوري انتظارکړي

گټه اخله دشي بي سه
ستا ملگري دي شمارکړي

دهسک لور ته کاته مکره
تابه ولي وخت ازار کړي
دقلم په نوک کې شات دي
دچا عقل که څه کار کړي
حميدزيه بخت هغه دی
چي دي سترگي ليد ديار کړي

غزل

زړه ولي خپه يي ته
ماته په غوسه يي ته

وخت درڅخه تېننه کړي
کلک په شان دغره يي ته

رحم په خپل ځان وکړه
بند په بند اړه يي ته

کورته دي رڼا يوسه
هره خوا تياره يي ته

واخله دغمازه غچ
ولي يي په پله يي ته

مات کړه هر بدرنگ احساس
بنکلی يي درهرڅه يي زړه

مه پرېږده خپگان دلته
مينه يي جلوه يي ته

ورکړه حميدزي ته لاس
مست جام يي پيله يي ته

پند

دانـــــــري واره زندان دئ
خلاصون دلته حق اسلام دئ

ميينه وگره دگلونو
عشق برياده عشق الهام دئ

کتـابـونـو کي الماس دي
کتـابـونـو کي ارام دئ

له عذابـه کي بيريري
په توند لمر کي مست مست جام دئ

خاوره وگوره عاجز سه
عاجزي کي لوی مقام دئ

بد اخلاق دخان سوخل دي
داخلاقو ژوند انعام دئ

دخوبونو تعبير سم گره
ستاپه ژبه لوی کلام دئ

حميدي لاري ته پام کړم
خور هرلور دابليس دام دئ

زما هیواد
دکـلـونـو څخه خورا دئ زما هیواد
دچا وړی یې ازار دئ زما هیواد

زرغونه غرونه یې شنه لکه لوی هسک سول
په اورونو کې ایـثـار دئ زما هیواد

دبـنـو څخه یې تور لوگي جیگړي
په سل وارو سو په دار زما هیواد

ودانۍ یې په بمونو نړیدلي
درهرچا دئ خوار او زار زما هیواد

دبچو یې اندمونه دي پري سوي
دوختو دئ ناقرار زما هیواد

زړه یې ډک داو لادو دجـسـدو سو
دمرگونو دئ بې زار زما هیواد

پرمختګ یې زغمای نسي شیطان زاده
د دېـرو دئ انگار زما هیواد

دبـنـکـلا څخه یې ډکه هره خواده
داغیار سترگو کې خار زما هیواد

زموږ مینه یې رښتیا لیدلي نه ده
کنه اوس به واي گلزار زما هیواد

په نامه دخپل ټاټوبي عاشقان يوو
چاپيرلى په اغيار دى زما هيواد

دگلونو تخم هرخوا شيندل غواړي
دبلبلو دى مزار زما هيواد

دگلاب وجود سه وينې راڅاڅيري
زخمي سوي په تلوار زما هيواد

که دځان گټه هيواد ته موږدالي کړو
دسروزرو به سي هار زما هيواد

دهيواد لپاره خپل وجود کړه ستري
ستا وکارته انتظار زما هيواد

حميدزى يې زړه خاور باندې وياړکړم
په الماسو دى سينگار زما هيواد
دجانان ياد

دزړه وينې مې دياردغمه اېشي
دفرق لمبې يې غوښتي راته ورېشي

آندامونه مې لږزنده دي خماريم
دکوثر اوبه يې ياد کي راته اېسي

ستا ويوو باندې زما وجود قربان سه
ستا کلام کي دک بڼونه راته برېښي

دخالق د نعمتونو شکر وایم
پیل په غین وي په توبه باندي ټول ري سي

حمیدزیه دانړۍ بلې ته هیڅ ده
دغه خاوري موخوښۍ راسه راندې سي

دهیواد ستاینه

زما دهیواد تیږي خو سره زربنکاري
څومره بنکلی دغه پوري غربنکاري

دلته په هیواد باندي مین لږدي
بیا یې هم دمینی لږ اثر بنکاري

موږ دمحببت تمثیل زده کړی دی
عشق دخپل ټاټوبي کي خطر بنکاري

وگوره فرهنگ مولیلام سوی دی
دپرو پښتنو کي لږ هنر بنکاري

توري مو پوښونو څخه کښلي دي
ورنوپه وژلو کي اشر بنکاري

زړو کي مونفرت سره ویشلی دی
دلته حمیدزیه جوړ محشر بنکاري

زموږ حال

خندا باندې پوهیږو نه ژړاوي زموږ ملي دي
چمونه موخراب دي سزاوي زموږ ملي دي

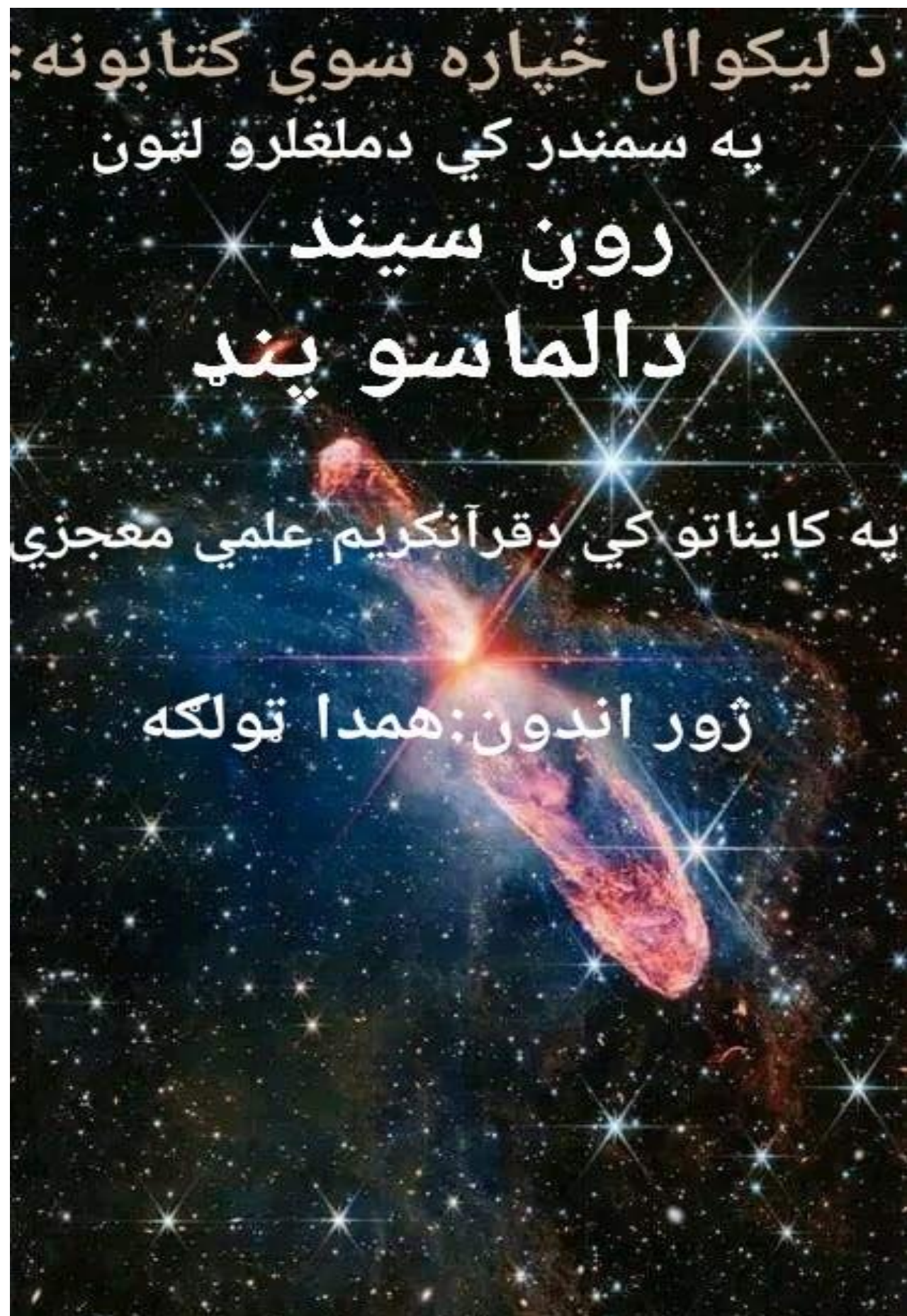
هیواد مو لولپه دئ کورونه موسوځلي
دجهل په لار درومو بلاوي زموږ ملي دي

کتاب څخه نفرت کړو قلم مودئ مات کړی
دجنگ لمبو کې پټ یوو رڼاوي زموږ ملي دي

د ورونو وینه پلورو بازار دظلم گرم
غماز یوو تیرایستلي گناه وي زموږ ملي دي

انصاف په دار خړیږي قاصي سزا ورکړي
هیواده ستا دتېرو بنیرا وي زموږ ملي دي

تنګي گلونه وایه خبریې حمیدزیه
ساقی موماتي سوي وفاوي زموږ ملي دي



Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library